

[Gottschalck-Hansen.]

på Østervold. Der kan fremvises andre lokaliteter og andre muligheder, og jeg forstår — hvis jeg ikke har taget fejl — at der stilles nye byggegrunde i udsigt både til kollegiebyggeri og til at råde bod på de mangler, der måtte blive for f. eks. det rets- og statsvidenskabelige fakultet, og hvis vi ikke skal dække hele det humanistiske fakultet, så kan sagen klares i København. Den omstændighed, som fremgår af betænkningen, at der kun er 22 km ud til de påtænkte områder, lyder meget besnærende, men alle studenter bor jo ikke på Kongens Nytorv eller på Rådhuspladsen, de bor selv i en afstand derfra. Jeg synes, det er en dødfødt tanke at ville flytte Københavns universitet ud, og jeg kan altså ikke medvirke dertil. Det vil vil blive en forhalingsproces, det vil blive fordyrende, og det vil ikke løse de vanskeligheder, vi står i i dag.

Forholdene i Århus er noget bedre, men ikke meget. Vi har været ovre at se på tilstandene dér, og dér var man i den lykkelige situation, at der ud mod hovedvej 10, Randersvejen, som den kaldes, ligger et areal, som uhyre let kan byggemodnes og skabe basis for det universitet, der i dag har 7.000 studenter, og som skulle have 4.000.

I Odense er der 183 studenter i dag uden noget universitet. Også dér er en opgave.

Som man vil se af dette, er problemerne mange og store; men de skal løses, og de kan løses. I bilagene eller bemærkningerne til lovforslaget tales der om, hvilken økonomisk udgift der vil være forbundet dermed. Det bliver ca. 1 milliard kr. for København, 320 mill. kr. for Århus og 500 mill. for Odense. Man kunne stille det spørgsmål: ja men er det så nødvendigt at bygge yderligere 3 nye universiteter i indeværende århundrede? Her vil jeg gerne pege på bemærkningerne til lovforslaget, hvor der i en tabel findes en prognose over de studerendes antal fra 1966 til 1980. Forrige år var der 34.000 studerende under højere uddannelse. Af dem var de 9.500 på lære-

anstalter, hvortil der er begrænset adgang, og 24.500 på lærestalter, hvor der ikke er adgangsbegrænsning, en ting, som jeg lægger vægt på, og som jeg håber vi ved universiteterne må kunne bevare. I 1980 skal der efter denne prognose være 60.000 studenter under uddannelse, heraf de 12.000 på adgangsbegrænsede institutioner og 48.000, som skal studere ved universiteter. Alene disse tal er jo i sig selv et udtryk for, at det er nødvendigt, at vi får flere universiteter, og jeg vil med beredvillighed drøfte de i forslaget nævnte steder, hvor man kan placere dem, Ålborg, Sjælland, og så har mit parti peget på Haderslev, på et sønderjysk universitet. Uden at henfalde til nationalsentimentalitet tror jeg, dette kan have sin betydning, sin værdi; men det er ting, vi vil drøfte nærmere, og jeg synes ikke, vi skal fortabe os i enkeltheder om disse 3 universiteter i dag, men blot konstatere, at de skal bygges.

Der er også problemet med, at man kunne have visse fakulteter i én by, andre i en anden. Jeg erkender, at det kan volde biblioteksproblemer og befordringsproblemer, men det er jo alt sammen småting og enkeltheder. Det mest hensigtsmæssige er nok et koncentreret universitet, men det kan vi drøfte. Det afgørende er, at vi får klaret den nuværende situation.

Jeg vil gerne minde om, at det konservative folkeparti har gjort sig til talsmand for en strukturændring af vor studieordning, således at der bliver tale om en generel forkortelse af studiet, for så vidt angår langt den største del af de studerende. Jeg tror, ingen vil bestride, at man i mange forhold arbejder med overkvalificeret arbejdskraft, og at en kortere studieordning til løsning af mange formål ville være hensigtsmæssig, idet der dog selvfølgelig skal skabes udvej for en adgang til, at man fortsat kan opnå den samme akademiske grad, man får i dag, altså en embedseksamen svarende til den nuværende, og også adgang til videre studier. Det ligger jo i sagens natur. Hvis vor tanke kunne gennemføres,